
*і горда осанна здирає намисто
як зорі з'їдає привчений молюск*

Іван Андрусяк

для Т. Д.

Цей дивний хижий світ!
Подивися і поранишся...
Дівчинка-панда ховається в мушлі
З дзеркальними стінами.
Дівчинка-панда ніжна,
Мов сон метелика літньої ночі,
Ось навіщо їй мушля...
Лишень визирнувши з неї,
Дівчинка-панда побачить,
Як сонце танцює у почті з морських павуків...
Лиш відступи на мить,
І той морський павук
Накине на твоє обличчя сітку,
Як він її уже накинув
На тих, хто спочиває
Під твоїм порогом—носить
На обличчі вічну маску із коралів.
Ех, знати б, куди плив той корабель...

Глянь,
Твоя мушля, як Папська тіяра,
Визирни з неї
І подивися
На сонце—
Воно не старіє,
Хоча і вмирає щоночі.
Куди тобі змагатися з ним, Дівчинко-пандо...
Ти дивишся у свої дзеркальця,
Всесвіт існує між ними,
Май мужність, заплющ їх—
Хай він зникне.

вертеп на Куренівці

кістяк на рельсах
лиш іней блищить цирконієм
поміж чорних очиць і зубів
де-не-де залишки шерсті
нагадують про тепло

пес дивиться на місяць
дивиться на місяць
і сміється